

Arrest

nr. 163 573 van 7 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2016 tot onbestaande beschouwen van de onwettige afgifte van een bijlage 19ter.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 oktober 2015 wordt verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoekende partij is sindsdien vastgehouden met het oog op verwijdering.

1.2. Op 31 december 2015 geeft de verzoekende partij volmacht aan haar advocaat om voor haar een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen. Op 26 januari 2016 wordt een bijlage 19ter afgeleverd waaruit blijkt dat dergelijke aanvraag gebeurde.

1.3. Op 4 februari 2016 stelt de verwerende partij dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van inreisverboden en nu niet blijkt dat er een vraag tot opheffing hiervan is, de afgifte van de bijlage 19ter onwettig is en aldus onbestaande is. Deze beslissing werd op 24 februari 2016 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bedoelde vordering. Voormeld artikel stelt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

De bestreden beslissing kan niet aanzien worden als een “verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel” zoals bepaald in voormeld artikel 39/82, 4, tweede lid. De bestreden beslissing betreft in wezen immers de informatieve mededeling aan verzoekende partij dat de bijlage 19ter als onbestaande moet worden beschouwd daar zij onder inreisverbod staat en de opheffing hiervan moet gevraagd worden in het herkomstland. Deze beslissing is geen verwijderingsmaatregel in de zin van voormelde bepaling. Om die reden alleen al is de vordering onontvankelijk.

De repatriëring vloeit niet voort uit de bestreden beslissing maar wel uit het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2015 waartegen de verzoekende partij geen vordering tot nietigverklaring en schorsing en/of vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend of dergelijke indiening ten minste niet aantoot terwijl op het ogenblik van het indienen van huidige vordering de beroepstermijn reeds geruime tijd is verstreken nu verzoekende partij al vastgehouden is sinds 8 oktober 2015. Door nu, enkele dagen voor de repatriëring, een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen die, in de optiek dat de thans aangevochten beslissing wel het voorwerp zou kunnen uitmaken van onderhavige vordering, *quod non*, tevens laattijdig is daar de beslissing die zij aanvecht betekend werd op 24 februari 2016 en in casu conform het bepaalde van artikel 39/57, §1 laatste lid een beroepstermijn van vijf dagen geldt, en niet zoals verzoekende partij voorhoudt een termijn van vijftien dagen, dit terwijl het beroep pas op 5 maart 2016 werd ingediend en dus tien dagen later, doet verzoekende partij, gelet op alle voorgaande vaststellingen, getuigen van rechtsmisbruik.

De vordering is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. DE MUYLDER